

РЕШЕНИЕ

№ 169

София, 09 октомври 2018 година

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, първо наказателно отделение, в открито заседание на деветнадесети септември две хиляди и осемнадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЕВЕЛИНА СТОЯНОВА

ЧЛЕНОВЕ: РУМЕН ПЕТРОВ

СПАС ИВАНЧЕВ

при участието на секретаря Марияна Петрова
и в присъствието на прокурора Антони Лаков
изслуша докладваното от съдия Евелина Стоянова
дело № 631 по описа за 2018 година.

Производството е по реда на глава двадесет и трета от НПК, образувано по жалба на подсъдимия К. П. Ф. против решение № 16 от 03.05.2018 г., постановено по внохд № 21/18 г. на Военно-апелативния съд. Въззивното решение се оспорва в частта за престъплението по чл.304а от НК, като се претендира да са налице основанията по чл.348, ал.1, т.т.1 и 2 от НПК. Искане се отмяна на решението в обжалваната му част или връщане на делото за ново разглеждане. Пред ВКС подсъдимият лично и защитата му – адвокати М. и К., поддържат жалбата.

Прокурорът при Върховната касационна прокуратура изразява становище, че жалбата е неоснователна, поради което атакуваното решение следва да бъде оставено в сила.

За да се произнесе Върховният касационен съд, първо наказателно отделение взе предвид следното:

С присъда по нохд № 57/16 г. Софийският военен съд осъдил подс.Ф. за две престъпления – по чл.304а, ал.3, във връзка с чл.304, ал.1, т.3, чл.18, ал.1 и чл.54 от НК на 2 години лишаване от свобода и глоба в размер на 1000 лева; - по чл.343б, ал.1 и чл.54 от НК – на 6 месеца лишаване от свобода; на основание чл.343г от НК съдът лишил подсъдимия от право да управлява моторно превозно средство за срок от 1 година; на основание чл.23, ал.1 от НК на подсъдимия е определено едно общо наказание, най-тежкото измежду наложените – 2 години лишаване от свобода с отлагане изпълнението му за

срок от 3 години; на основание чл.23, ал.2 от НК към общо определеното наказание е присъединено наказанието глоба в размер на 1000 лева; на основание чл.307а от НК в полза на държавата е отнета сумата от 60 лева.

С обжалваното решение ВАпС отменил присъдата на Софийския военен съд в частта, с която подс.Ф. е бил осъден на основание чл.343б и 343г от НК и на основание чл.334, т.4, във връзка с чл.24, ал.1, т.3, чл.80, ал.1, т.5 и чл.81, ал.3 от НК прекратил производството в тази му част; отменил същата присъда и в частта по приложението на чл.23, ал.1 от НК. В останалата част присъдата на СВС е потвърдена.

Като съобрази горното, доводите на страните и след проверка в пределите по чл.347, ал.1 от НПК, Върховният касационен съд, първо наказателно отделение установи:

Пределите на проверката са стеснени от жалбоподателя до частта относно престъплението по чл.304а от НК.

Жалбоподателят е ангажирал основанията по чл.348, ал.1, т.т.1 и 2 от НПК, като в касационната жалба са изложени данни в подкрепа само на последно посоченото основание.

На плоскостта на основаниято по чл.348, ал.1, т.2 от НПК се поддържа, че съдът е нарушил изискванията на чл.339, ал.2 от НПК; не е имал основание да не даде вяра на обясненията на подсъдимия; следвало е да обсъди показанията на св.Т..

Мотивите на въззивното решение убедително указват, че ВАпС не е нарушил регламента на чл.339, ал.2 от НПК, тъй като са налице съображения по анализа и оценката на поставените на вниманието му възражения от страна на подсъдимия и защитата му, като са посочени основанията поради които те не са приети за основателни (виж л.11 и сл.). Всички възражения на подсъдимия, заявени пред въззивния съд, са получили отговор, в това число и тези, на които е поставен акцент в касационната жалба - за доказателствената основа на действията на подсъдимия и длъжностното качество на полицейските служители.

Обясненията на подс.Ф. не са пренебрегнати от съда. Те са обсъдени ведно с останалия доказателствен материал. Като е установил, че обясненията на подсъдимия не намират подкрепа в останалите елементи от доказателствената съвкупност съдът е имал основание да не им даде вяра. Последното не е сторено формално, а при съображения, изложени на л.9,10 и 13 от мотивите на решението.Тези съображения фактически не се оспорват, тъй като при тяхната детайлност и конкретика, жалбоподателят не се е ангажирал с противопоставими им доводи.

По идентичен начин стоят нещата и с показанията на св.Т.. Съображенията на съда по оценката на показанията на този свидетел са изложени на л.15 от мотивите на решението. Те обаче са игнорирани от жалбоподателя, който без да ги оспорва по същество, поддържа пред третата

инстанция, че коментиранията показанията не са обсъдени надлежно. Последното обаче се опровергава от обективиранията в мотивите съображения на решаващия съд.

В останалата част изложеното в касационната жалба злепоставя проверката на ВКС. Достатъчно е да се посочи възражението, че е „налице нарушение на чл.18 и чл.258 от НПК относно неизменността на състава, което е основание за отмяна на съдебния акт”- формулирано пестеливо, без да става ясно за коя инстанция иде реч, в какво точно се е изразило действието или бездействието, дало основание на подсъдимия да претендира нарушение на посочените правила на процесуалния закон. В този си вид възражението не може да предизвика служебна проверка от страна на ВКС, още по-малко може да получи адекватен отговор.

Що се отнася до правомощията на полицейските служители, отново са игнорирани мотивите на въззивния съд, където на л.15 са изложени достатъчно ясни съображения по повод на идентично възражение поддържано пред ВАпС. Срещу тях липсват конкретни доводи. Доколкото ВКС не може да си позволи да пренебрегва дейността на проверявания от него съд, на плоскостта на казаното дотук, не се установяват основания за несъгласие със съображенията предопределили отхвърляне на това възражение като неоснователно.

При изложеното ВКС установи, че не са допуснати претендираните от подсъдимия и защитата му нарушения на процесуални правила от кръга по чл.348, ал.1, т.2 от НПК. При липсата на последно посоченото основание проверката за правилното приложение на закона е възможна в рамките на фактите, приети за установени от ВАпС, а те разкриват признаците от обективна и субективна страна на инкриминирания престъпен състав по чл.304а от НК, поради което и правилно е ангажирана наказателната отговорност на подсъдимия.

Наложенията на подс.Ф. наказания не са очевидно несъответни на обстоятелствата по чл.348, ал.5, т.1 от НПК и като такива са справедливи. Няма причини за намеса от страна на касационния съд.

Водим от горното като не намери основания за изменение или отмяна на оспореното от подс.Ф. въззивно решение Върховният касационен съд, първо наказателно отделение на основание чл.354, ал.1, т.1 от НПК

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 16 от 03.05.2018 г., постановено по внохд № 21/18 г. на Военно-апелативния съд.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: